

Karen Horsens' prædiken palmesøndag

Taler

Karen Horsens
Domprovst

Dato

4. april 2004

Sted

Hellig Kors Kirke

Omstændigheder

Prædikentekst

Markusevangeliet kapitel 14, vers 3-9

- 1 Alle fire evangelister, også Johannes, fortæller os om kvinden der tømmer en
krukke med såre kostbar nardussalve ud over Jesu fødder. Men Lukas beretter,
at kvinden var en synderinde i byen, og det er han den eneste, der siger. Men
han skal såmænd nok have ret – af den enkle grund at man virkelig nok må
5 spørge, hvorfra en anstændig kvinde skulle have haft penge til at købe den salve
– til dette formål. Det var vist ikke den form for velgørenhed, mænd gav deres
koner penge til.

- Men under alle omstændigheder er det jo en mærkelig og lidt pinlig historie. I
10 hvert fald pinlig for os – for ærlig talt: ville vi ikke have holdt med dem, der
mente, at de penge hellere skulle være givet til Røde Kors eller Kirkens Korshær
eller noget andet godt ? Det mener vi vel også, Jesus ville have syntes. Men det
mente han ikke. Hun havde givet ham en gave, vist ham en ære og det tog han
imod. Og så den spidse bemærkning: de fattige har I jo altid hos jer. Når I vil,
15 kan I gøre godt mod dem. – Den kan vi jo tygge lidt på. Der er stof til megen
eftertanke i den.

- Der var altså en dårlig stemning, vendt mod pigen, i dette selskab. Der har
måske også været nogle, der kendte hende fra en helt anden sammenhæng og
20 ikke brød sig om at møde hende her, og hendes optræden er jo mildest talt
excentrisk. Den er kun alt for forståelig for os, selskabets reaktion.

- Men derimod er Jesu reaktion ikke rigtig forståelig. Var han ikke en beskeden
mand ? hvorfor forklarede han hende ikke, at det var sandelig pænt af hende,
25 men hun ville altså gøre ham en endnu større glæde ved at sælge den nardus og
lægge pengene i tempelblokken. Han kunne vel nok have drejet sine ord sådan,
at hun ikke blev såret, men bare blev glad.

30 Men det gjorde han altså ikke. Han roser hende, og han siger oven i købet, at overalt i verden, hvor evangeliet forkyndes skal hun nævnes.

Og det må vi nok sige er blevet realiseret. Hun bliver ikke bare nævnt, men historien om hende er af vor kirkes vise fædre anbragt på selve Palmesøndag,
35 hvor den gamle tekstrække foreskriver beretningen om indtoget i Jerusalem.

Hvordan man end ser på Jesus og hans kristendom, så må man vel indrømme, at det, der foregik i den påskeuge i Jerusalem, det blev af verdenshistorisk betydning. Og så mærkværdigt indtoget end formede sig, et æsel og fattigfolks
40 hyldest, så må man sige, at når man sammenholder beretningen om det, der skete Palmesøndag med Messias-profetierne fra Gamle Testamente, så er den tekst vi hørte fra altret en rimelig indledning til påskeugen.

Men den lille historie om dette ekstatiske kvindemenneske, varmhjertet, sikkert,
45 sød og kærlig, utvivlsomt – men da mærkværdig i sine reaktioner, er det ikke en sær indledning til store begivenheder ?

Det mærkværdige er jo, at masser af mennesker dengang og i dag nok ville have betragtet det, Jesus gjorde med sit liv på ganske samme måde som vi betragter
50 det, hun gjorde med nardussalven: spild, meningsløst spild. Han kunne jo have været brugt til så meget godt. Han kunne have gjort utrolig meget for de fattige og undertrykte. Selv i den tid og på det sted havde et menneske, som havde stor magt over masserne, store evner som taler – han havde mange muligheder.

55 Jesus var ikke noget miskendt geni. Han var en begavet mand, en mand med evne til at få folk med sig. Han skaffede sig hurtigt hengivne medarbejdere, fik hurtigt et navn, så der samledes store folkemængder, hvor han kom frem. Kort sagt: et helt usædvanligt menneske, der kunne have samlet Israel, ikke nødvendigvis til den succesfulde opstand mod romerne, som folket sukkede
60 efter, men han kunne så ganske bestemt have samlet folket om gammel skik, om Mose Lov til en moralsk og religiøs genfødsel, som kunne have ladet folket stå rent og stærkt over for de jo i grunden på det tidspunkt bundkorrupte romere. Det kunne han have gjort. Og farisæerne havde selvfølgelig set mulighederne i ham. I de sene stridssamtaler, han havde med farisæerne, er de ude på at få ram
65 på ham. Men der er næppe nogen tvivl om, at de på et langt stykke ville føle ham på tænderne fordi de kunne se, hvor brugbar han ville være for deres egen

religiøs-moralske bevægelse, den bedste sag, man kunne forestille sig. Han talte som en, der havde myndighed og ikke som deres skriftkloge, står der efter
70 bjergprædikenen. Han kunne bestemt bruges. Han havde magt og myndighed.

Men tænk, han ville ikke. Han spildte sine evner, han spildte sig selv, han døde så ynkeligt som et menneske kan dø – i stedet for at være til nytte her i verden.

75 Vi kan jo godt blandt mennesker se noget, der kan minde om det: dygtige mennesker, der bruger deres liv på at hjælpe nogen, det ikke kan nytte at hjælpe. Man kan forstå det, måske, så længe det drejer sig om et sygt barn eller en syg ægtefælle som netop på grund af sin sygdom slet ikke kan værdsætte det offer, der bringes. Men kan man forstå det, når det drejer sig om begavede mennesker,
80 der spilder deres liv på lappearbejde i nogle fremmede folkeslag, hvor man alligevel bare river det hele i stykker i indbyrdes strid og krig og elendighed, bryder ned hurtigere, end de velmenende hjælpere kan bygge op. Spild, siger man.

85 Og i dag hører vi så om hende, der spilder sin formue på at glæde Jesus – men fem dage senere døde han, og hvad glæde havde hun så haft af det allsammen ?

I den kommende uge hører vi om Jesus, der spilder sit liv, fordi han holder fast ved forkyndelsen af det rige, der ikke er vort, men Guds, – og det kommer der
90 liv og opstandelse ud af.

Dengang Vorherre gik synlig omkring
Kaldte på alle de trætte:
Kommer og slår om Guds nåde en ring,
95 Da får I hvilen den rette !
Utak han fik mod al ret og skel
Til han på korset blev pint ihjel.

Jesus tilbød nåden. Men menneskene foretrak ret og skel. Det er, hvad de linier
100 betyder. Ikke at man mod al rimelighed gav ham utak, men at man foretrak ret og skel frem for nåde. Den, der ved med sig selv, at han er værd at elske, behøver vel ikke en kærlighed, der er ren nåde, en kærlighed, han egentlig ikke kan se nogen begrundelse for ? den, der er værd at elske har vel krav på at blive elsket så at sige. Pigen med alabasterkrukken mente ikke, nogen kunne finde hende værd
105 at elske. Hun vidste, hun var foragtet og kun provokerede sin medmenneskers

foragt med den handling, hun her gjorde. Men, men

Men hvor han banker på port og på dør

110 Altid med ordets gulddammer

Der kommer glæde som aldrig kom før

Ind i de mildes lønkammer.

115 Det var det, der var sagen med pigen med alabasterkrukken. Hun havde hørt hans ords banken på døren, hun undrede sig inderligt over at være elsket, hun som jo slet ikke var kærligheden værd. Derfor blev hun så ubegribeligt glad.

Derfor blev han så glad. Han gik sin ensomme vej mod korset, hans nærmeste venner begreb ikke det han var i færd med, – de mente, det hele var herligt, og de skulle nok hjælpe ham med at regere i Guds rige, når de kom op til Jerusalem og
120 havde overstået alle trængsler. Hun forstod ham, hun forstod bare, at alt hvad han gjorde, alt hvad han stod i færd med at gøre, gjorde han af nåde, af kærlighed, at det var for hendes og alle arme synderes skyld. Hun blev så overvældende glad. Kan man nu forstå en sådan glæde over ren og skær – nåde. Amen.

125

Kilde

Manuskript tilsendt af Karen Horsens' søn, Rasmus Christian Olsen, og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra Rasmus Christian Olsen.

Kildetype

130 Digitalt manuskript

Tags

Anden tekstrække, Palmesøndag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/karen-horsens-praediken-palmesondag>

135

140